

Dels adéus

Enrere queden totes aquestes famílies a qui no he pogut ajudar a gaire més que a fer que el seu dia sigui un xic més humà

Turistes convivint amb refugiats. Foto: Isaac Besora.

Aquest diumenge era el meu últim dia al port. Ara comença la meva última setmana a Atenes i vull moure'm un xic per veure l'impacte dels refugiats en altres llocs de la ciutat. Marxar implica acomiadar-se i les comiats són tan durs com estones s'han compartit. Després de dues setmanes veient les mateixes cares, rebent la seva gratitud, compartint algunes de les seves pors i veient als ulls la seva impotència, no és fàcil deixar totes aquestes famílies aquí.

Deixo el port sabent que vindrà altra gent com jo, que se sorprendrà al veure el paper, inexistent, de les grans ONGs, que intentarà fer una mica més humana aquesta mala passada per la que estan passant. Gent que no es pot quedar a casa mirant-ho des del sofà, que necessita col.laborar d'alguna forma, que creu que el millor que pot fer és invertir el seu temps vivint aquesta vergonya de primera mà, que se sentirà del tot compensada amb el primer somriure que rebin i del tot decebuda amb el tracte que els hi estem donant.

Jo deixo el port per voluntat pròpia, ells ho faràn properament per força. En els últims dies s'ha incrementat el nombre de refugiats al port. No vénen de Turquia aquest cop, vénen d'Idomeni, el campament que hi ha a la frontera entre Grècia i Macedònia. Algun cap militar ha decidit que és el millor lloc per fer una exhibició de força i estan fent pràctiques militars. Tancs a 200 metres de les tendes i caces sobrevolant un campament ple de famílies traumatitzades per la guerra a baixa alçada. Això és el què entén Europa per hospitalitat.

La policia censant els refugiats. Foto: Isaac Besora.

Que, enlloc de reduir, augmenti el nombre de refugiats i que cada cop hi hagi més turisme al port porta, inevitablement, a un xoc d'interessos entre les dues parts i això només pot acabar d'una manera. Evacuació obligatòria cap als camps de detenció, perdó, de refugiats, de l'exèrcit grec. El primer pas, fer un cens de tots i cada un dels refugiats que hi ha i no deixar entrar-ne cap de nou.

Enrere queden totes aquestes famílies a qui no he pogut ajudar a gaire més que a fer que el seu dia sigui un xic més humà, cares a les quals he ficat nom i persones de qui he conegut una horrible història. De la seva banda, ells només tenen una petició, que no els deixem enrere.

Pancarta amb el lema Foto: Isaac Besora.

Amant de les noves tecnologies i la ciència, apassionat de la muntanya i enamorat, sense remei, de Berga. És aquí, en aquest petit racó del que no em vull allunyar, on intento aportar el meu granet de sorra perquè aquest món sigui millor per als que ens segueixen.

Si totes les regles tenen una excepció que les confirma, jo sóc l'excepció a allò de com més gran més de dretes. És a base dels anys que he anat agafant consciència de la porqueria de món on vivim i de la necessitat de fer alguna cosa per canviar-ho.

Ah i també sóc Enginyer Informàtic a Alter Sport, l'empresa que vam fundar, fa uns quants anys, per posar remei a l'exili barceloní al que tants joves (i no tant joves) sembla que estiguem condemnats a fer.